

melstatten, det vilde vist ikke være stødende for nogen, og derved kunde man undgaa at gøre aabenbar Uret mod disse Folk.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds bemærkede, at dette Moment, som særlig er fremdraget af det ærede Medlem for Nøen (Vojen) med Bygningsafgiftens Stigen og Nødvendigheden af at sætte en Grænse derved, var ikke nogen særlig Fordel for Kjøbenhavn, thi Indkomst- og Formueskatten steg i lige saa høj Grad. (Uf-brydelse af Scharling.) Den kommunale Indkomstskat, ja, men jeg tror, at det ærede Medlem anvendte dette som et Fingerpeg for derved at bevise, at saa vilde rimeligvis ogsaa Indkomst- og Formueskatten til Staten stige. (Scharling: Nej!) I alt Fald kunde det have været anvendt saaledes. Det er ganske rigtig, at Bygningsafgiften stiger, og at det maaste nogenlunde opvejes ved Indkomstskattens Stigen, altsaa, at en Kommune som Kjøbenhavn faar en større Tilbagebetaling, og at dens Beboere ogsaa komme til at rykke ud med mere. Men Ubiligheden er ikke hevet endda, naar man sammenligner Kjøbenhavn med Landdistrikterne, hvor det, de faa tilbage, er kun for Bygningsafgiftens Vedkommende en bevægelig og stigende Størrelse, men for alt det øvrige en fast, og hvis Konjunkturerne ikke skulde blive ved at gaa nedad saaledes, som de hidtil have gjort, men hvis der kommer bedre Konjunkturer, vil jo netop for Landets Vedkommende Udbyttet af Formue- og Indkomstskatten stige i en meget høj Grad, medens der derimod ikke vil blive en blot tilnærmelsesvis i Forhold dertil staaende forøget Ydelse af Tilbagebetaling. Det kan altsaa ikke nægtes, under hvilken Belysning man end ser det, at der her gøres nogen Uret, som det kunde være rimeligt at høre paa.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning til den højtærede Indrengsminister. Han udtalte det Ønske, at disse Statter maatte blive Forløbere for en Reform af det kommunale Skattevæsen, ifølge hvilken man for Formue- og Vejlighedsfattens Vedkommende skulde følge de samme Skatteprincipper, som her ere fastslaaede for Indkomst- og Formueskatten, altsaa med andre Ord, at Skattegrundlaget for Indkomst- og Formueskatten skulde blive fælles for alle Kommuner hele Landet over for den paa-gældende Del af det kommunale Skattevæsens Vedkommende. Jeg skal straks sige, at jeg ikke kan dele dette Ønske. Jeg er ikke i Stand til at se, hvorfor man skulde beståre Formue- og Vejlighedsfattens efter en bestemt Skabelon hele Landet over. Det er allerede tilsvækkelig uheldigt — men jeg indrømmer,

at det er en uheldig Side ved Indkomst- og Formueskatten, som man paa ingen Maade eller i alt Fald kun i meget indskrænket Grad kan komme bort fra —, at man ved en saadan Statskat ikke eller saa godt som ikke er i Stand til at tage Hensyn til de forskellige Forhold i de forskellige Landsdele eller de forskellige Forhold i Byerne og paa Landet. Det ligger i Sagens Natur, at det kan man ikke gøre. Her maa det til en vis Grad være skabelonmæssigt. Men Kommuneskatterne have den uvurderlige Fordel, som vi jaudelig ikke skulde berøve dem, at de kunne lempes efter de praktiske Forhold og høje sig efter Tid og Lejlighed saaledes, som de i saa rigt Maal have gjort. Jeg tror ikke, at ret mange ville være uenige med mig i, at denne Udvikling, som er foregaaet rundt omkring i Landet, i det hele taget har været en Fremadskriden mod et sundere og bedre Princip netop for den kommunale Skattelægning. Idet de skattelæggende kommunale Autoriteter ere blevne mere indsigtfulde og kyndige og have faaet større Ovelse i denne Gren af det kommunale Selvsyre, er ogsaa hele den kommunale Skattelægning skredet stærkt frem, og man er paa denne Maade bleven i Stand til i Virkeligheden at ramme Statteevnen ganske anderledes end ved nogen som helst Statskat, den være indrettet paa en nok saa ideal Maade, netop fordi man kan tage Hensyn til de lokale og personlige Forhold, som Alverden kender der paa Stedet. Det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) anførte et flaaende Eksempel, vistnok fra Ringkøbing Amt. Det var en Kreds af Kommuner eller hele Amtet, som havde lavet en Skatteindtægt, og jeg kan være ganske enig med det ærede Medlem i, at den Regel, som der er opstillet, er næsten ideal. Den vilde man sikkert ikke kunne faa fastslaaet for hele Landet, og den vilde heller ikke passe for hele Landet, men disse Folk, som have nøje Indsigt i Forholdene beroppe, finde altsaa, at det passer for dem, og de ere fornøjede med den, hvorfor skulde de saa ikke have Lov til at indrette Kommuneskatten saaledes, som de Folk, der bedst kende Forholdene i Kommunen, helst ønske at lægge den? Naturligvis indrømmer jeg, at i store Kommuner som Kjøbenhavn er Forholdet anderledes, men der har man heller ikke Formue- og Vejlighedsprincipper, og her vilde jeg ganske vist anfse det for en overordentlig stor Fordel, om den nu bestaaende kjøbenhavnske Skattelov kunde ombyttes med en saadan Skattelov som den, Regeringen har foreslaaet, thi det vilde være et Skridt